

פתח אחריו הקטן ואמר, ויפגע במקום וילו שם כי בא השם וגו'. מה זה ויפגע במקום? למלך שהולך לבית הגבירה, צריך לפגש אותה וללבושם אותה בדים כדי שלא תקפא אצל קהפרק, ולא עוד, אלא שאפלו יש לו מטה של זהב וכיסותות מתקומות מעשה רוקם לישן בהם, והיא מתנקת לו מתחו מבנים בארץ, ובחדר של פבן. יעצוב את שלו וילוון בהם, לתה לה נתה, וכי שיחיה הרzon שליהם ימד בלי אנס. כמו שלמדנו כאן, שפין שהלך אליה, מה כתוב? [ילו שם כי בא השם, לראות שאסור לו לאדם לשמש מטה בוים] ויקח מאבני המקום ושם מראשתו וישב במקום הווה, כדי לתה לה נתה שפallow אבני הבית אהובים לפניו לילוון בהם [שבחוב וישב במקום הווה].

בכה ובפי יצחק, [וחיה ושם]. אמר, אלו הפרצויות נתה ידיכם, ולא אף אחד מהם? אמר לו, אתה תלך לדרךך, ואני נבנש לעיר להללו לא של בני זה. אמר רבינו יצחק, עכשו יש לי ללכת לדרכו. חלק לו וסדר את דבריהם לפני שמעון. אמר רבינו שמעון, וראי יפה אמרו, והכל נאמר בקדושים ברוך הוא. אמר, הדברים הללו הם מבני בנו של רבינו יצחק מהלש הם. מה העטם נקרא חלש? משווים שארבעים שנה שמעון. אמר רבינו שמעון ונוטן בהם דרך לבני העוזם להתנהג בהם.

אמר רבינו יצחק, לא היו [אל] ימים מועטים עד שפונשתי אותו האיש, ובנו הקטן עמו. אמרתי לו, אם בנהו אחריו? אמר לי, עשית לו

אמר רבבי יצחק, לא היו [אל] ימים-עירין, עד דאערעננא בההוא בר נש

פתח אחרא צעירא ואמר, (בראשית כח) **ויפגע** במקום וילו שם כי בא השם וגו', מי ויפגע במקום, למלא דואיל לבי מטרוניתא, בעי למפגע לה ולבטמא לה במלין, בגין דלא תשפח גביה בהפקידא. ולא עוד, אלא דאפילו אית ליה ערסא דדהבא, וקסותותי מראקמאן באפלטיא, למיבת בהו. ואיה מתקנא ערסיה באבני, בארעא, ובקיסטרא דתיבנה. ישבוק דידיה, ריבית בהו למיבב לה נייחא, בגין דיה רועטה דלהון כחדא, בدلא אניסו. כמה דאוליפנא הכא, דכיוון דאול לגבה מה כתיב, [ילו שם כי בא השם לאתאה ראסיר ליה לנבר נש לשמש ערסיה בזמא] (בראשית כח) **וישב במקום ההוא**, בגין למיבב לה נייחא, דאפילו אבני ביתא, רחימין קמיה, למיבת בהו. (ס"א דכתיב וישב במקום ההוא)

בכה ובפי יצחק, (ר"א ל"ג ות"ד) וחדי, אמר מרגלאן אלין תחות ידיכו, ולא איזיל בתורייכו. אמרו ליה את תזיל לאורחך, ואני גיעול למטא להלולא דהאי בר. אמר רבינו יצחק, השטא אית לי למתק לארכוי. (דף גmitt ע"א) איזיל ליה, וסדר מלין קמיה דרבי שמעון. אמר רבינו שמעון ודאי שפיר קאמו, וככלא בקדשא בריך הוא אתחמר. אמר, מלין אלין, מבני בני דרבי איזוק חלשא נינה. מי טעמא אקי חלשא, בגין דארבעין שנין אתענגי על ירושלים, דלא יתחרב ביוםוי, והוה פריש על כל מלאה ומלה דאורניתא, רזין על אין, ויהיב בהו ארחה לבני עלמא, לאתנגן באדר.